

Tidegärd i Sydindien

Under 1800-talet tappade den ev.-lutherska missionen i Tamil-landet bort det rikare liturgiska arvet från 1700-talets dansk-halleska Tranquebar-mission. Den Ev.-Lutherska Tamulkyrkan (TELC) har en torftig aftonsångsritual utan spår av den klassiska Vespenn. På Jul- och Nyårsaftnarna brukas däremot Magnificat. Men det är allt. Däremot har man i enstaka kyrkor brukat läsa växelvis en Psalm före högmässans början. Någon gång sjunges den av kören, men då är det till anglikansk melodi.

I kringliggande lutherska missionskyrkor av amerikanskt ursprung har man däremot ordentliga otte- och aftonsånger, Matins och Vesper. Men Tidegården som sådan verkar vara okänd.

Att vi nu ha Tidegärd i Tamulkyrkan är helt prosten Bror Tilianders förtjänst. Han utgav ett första litet häfte med Tideböner i början av 1930-talet och arbetade oförtrutet för att göra dem kända och brukade. Efter några år publicerades med biskoplig välsignelse "Matins and Vespers" (innehållande både Matutin och Laudes), avsedda att utgöra en del av en reviderad kyrkohandbok. De ha aldrig blivit auktoriserade, men Laudes har så småningom blivit den normala formen för öppnande av prästmöten, konvent och liknande.

I Tamulkyrkans prästseminarium, tidigare förlagt till Gurukul i Madras, se-

dan 1953 till Gurusala i Tranquebar, ha vi så småningom lärt oss att värdera Tidegården. Så länge det fanns några exemplar att uppbringa av Tilianders första upplaga, brukade vi den, men dessa sista exemplar blev under kursen 1952-56 fullständigt söndersjungna. Ovan nämnda "Matins and Vespers" blev under tiden också slutsålda. Då prosten Tiliander inte fann tid att utarbeta en ny upplaga, blev jag av nöden tvingad utarbeta en "Gurusala Jepamalai" ("Bönekrans") med, förutom Breviarier, både den Svenska Tidegården och den tyska "Das Stundengebet" som förebilder. Das Stundengebet har en på W. Löhe återgående uppdelning av Psaltaren i anslutning till speciella böneämnen för varje veckodag, som vi nu försökte adaptera för indiska förhållanden.

När även denna, på många sätt bristfälliga, upplaga slutsållts, vilket gick oväntat fort, därigenom att flera yngre präster rekvirerade den för församlingsbruk, vände jag mig till prosten Tiliander med bön om hjälp att få en ny upplaga. Gemenamt startade vi med utarbetandet av ett nytt Psalterium, och medan Tiliander arbetade med Ordinariet, föll bibelläsningensplanen för kyrkoåret på min lott. För Psalteriet gick vi nu medvetet tillbaka till en så nära anslutning till Breviarieret som möjligt.

Resultatet blev en för hela Tamulkyr-

kan avsedd "Stotira Arathanai Jepamalai" (Bönekrans för Lovoffergudstjänster), som i februari 1961 förelades årets prästkonvent och av den rekommenderades att efter viss översyn antas som en del av den nya Handboken. När detta skett, kan vi räkna med att Tidegården blir en integrerande del av Tamulkyrkans gudstjänstliv. I väntan därpå brukar vi den nya boken dagligen i Gurusala. Den innehåller ordning för Matutin, Laudes, Prim, Sext, Vesper och Completorium. (Psalteriet är dock ännu ej tryckt.) Matutinen är avsedd speciellt för söndag och helgdagar, Vesper brukas t. v. endast på lördag och/eller söndag, men de återstående fyra tidebönera äro i dag-

ligt bruk. Tamilspråket är som skapat för liturgiskt bruk, och den gregorianska sången bereder de indiska studenterna mindre svårigheter än oss svenskar.

Då en kommitté är tillsatt för utarbetande av nytt högmässoritual, gemensamt för de tre lutherska kyrkorna i tamillandet (i anslutning till de nya tyska och amerikanska agendorna), kan vi kanske hoppas att sedan även Tidegården skall accepteras av våra två systerkyrkor. För den Sydindiska Kyrkan (CSI) har man nyligen utarbetat något liknande men på grundval av en annan bibelöversättning och med starkare anslutning till de engelska Matins och Vespers.

Ebbe Wängsjö